

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "ความสามารถในการใช้คำกริยาของนักเรียนอนุบาลในจังหวัดชลบุรี"
มีเนื้อหาสาระสำคัญ สรุปตามลำดับขั้นดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้คำกริยาของนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 3-4 ปี ในจังหวัดชลบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้คำกริยาระหว่าง เด็กชายและ เด็กหญิง

สมมติฐานของการวิจัย

เด็กหญิงมีความสามารถในการใช้คำกริยาได้สูงกว่าเด็กชาย

ตัวอย่างประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ปีการศึกษา 2533
ที่มีอายุระหว่าง 3-4 ปี จากโรงเรียนอนุบาลสังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชน เขตอำเภอ
เมือง จังหวัดชลบุรี จำนวน 11 โรงเรียน เป็นเด็กชาย 85 คน เด็กหญิง 86 คน
รวมตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 171 คน

คำนวณโดยใช้ระดับความเชื่อมั่น .95 ความคลาดเคลื่อน .10 (สุวัฒนา

สุวรรณเขตนิคม 2529: 84)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้คำกริยาของนักเรียนอนุบาล จำนวน 265 คำ ซึ่งประกอบด้วยกริยาท่าทางที่ผู้ทดสอบใช้สื่อความหมายของคำกริยา จำนวน 112 คำ และรูปภาพที่ใช้สื่อความหมายของคำกริยาจำนวน 153 คำ

ก. การใช้กริยาท่าทางของผู้ทดสอบ เพื่อสื่อความหมายของคำกริยาที่ต้องการจะวัด แล้วใช้คำพูดและคำถามกระตุ้นให้เด็กบอกความหมายของคำที่ตรงกับกริยานั้น แบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถในการใช้คำกริยาโดยใช้กริยาท่าทางของผู้ทดสอบมีทั้งหมด 112 คำ

ข. ใช้รูปภาพ ซึ่งเป็นภาพการ์ตูนสีดิสโตขนาด 9.25×12.25 " เพื่อสื่อความหมายของคำกริยาที่ต้องการจะวัด โดยให้เด็กดูรูปภาพที่แสดงความหมายของคำกริยา แล้วผู้ทดสอบจะใช้คำพูดและคำถามกระตุ้นให้เด็กบอกความหมายของคำที่ตรงกับกริยาในรูปภาพนั้น แบบทดสอบวัดคำกริยาโดยใช้รูปภาพมีจำนวนคำทั้งหมด 153 คำ รวมแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้คำกริยาทั้งหมด 265 คำ

2. คู่มือในการทดสอบซึ่งประกอบด้วย คำอธิบายวิธีการทดสอบการใช้คำถาม การให้คะแนน ตารางบันทึกคะแนนความสามารถในการใช้คำกริยาของนักเรียนแต่ละคน

3. นำเครื่องมือที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่านพิจารณาในด้านความชัดเจน ความเหมาะสม และความตรงตามเนื้อหา

4. ทดลองใช้เครื่องมือโดยนำไปทดลองใช้กับนักเรียนอนุบาลโรงเรียนอนุบาลชลบุรี ซึ่งมีคุณสมบัติใกล้เคียงกับตัวอย่างประชากรจำนวน 1 คน เพื่อดูความชัดเจน ความตรงตามเนื้อหา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

5. นำแบบทดสอบที่เป็นเครื่องมือที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองกับนักเรียนอนุบาลในโรงเรียนอนุบาลชลบุรีที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับตัวอย่างประชากรจำนวน 20 คน เพื่อดูข้อบกพร่องอีกครั้ง และหาระยะเวลาที่เด็กสนใจทำแบบทดสอบได้จำนวนครั้งที่ต้องใช้ในการทดสอบ 5 ครั้ง ครั้งละ 15 นาที ตลอดจนคำนวณระดับความยาก (level of difficulty) โดยพิจารณาคัดเลือกเอาข้อสอบที่มีระดับความยากตั้งแต่ .20 ขึ้นไป

นำแบบทดสอบที่คัด เลือกแล้วไปหาค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยงของแบบทดสอบ โดยนำไปทดสอบกับนักเรียนอนุบาลที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับตัวอย่างประชากรจำนวน 40 คน เพื่อให้ได้แบบทดสอบที่เป็น เครื่องมือฉบับสมบูรณ์พร้อมที่จะนำไปใช้กับตัวอย่างประชากร

เก็บรวบรวมข้อมูล

วางแผนในการเก็บข้อมูลโดย

- ติดต่อขอทำการทดสอบและแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับการทดสอบให้อาจารย์ใหญ่ และครูผู้สอนทราบ

- นัดครูผู้สอนเพื่อศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีใช้คู่มือ ตลอดจนให้ดูการสาธิตวิธีการทดสอบจากผู้วิจัย พร้อมทั้งให้ครูผู้สอนทดลองใช้กับเด็กที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับตัวอย่างประชากร

- ติดตามผลการใช้คู่มือ ปัญหาและให้ข้อเสนอแนะ

- ลงมือเก็บข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรม SPSSX (Statistical Package for the Social Science Version X) โดยเครื่อง Handahnr ของสถาบันบริการคอมพิวเตอร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ดังนี้

1. คำนวณหาค่าความสามารถในการใช้คำกริยาของเด็กชายและเด็กหญิงแต่ละ แล้วรวบรวมคำกริยาที่เด็กชายและเด็กหญิง ใช้ได้ถูกต้อง มาคำนวณหาค่าเฉลี่ย (Mean)
2. คำนวณหาค่าร้อยละ (percentage) ของคำกริยาที่เด็กทั้งหมดซึ่งเป็นตัวอย่างประชากรใช้ได้ถูกต้อง แล้วเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก
3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้คำกริยาระหว่างเด็กชายและเด็กหญิง ที่เป็นตัวอย่างประชากรโดยการทดสอบค่าที (t-test)

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถในการใช้คำกริยาของเด็กชายและเด็กหญิง มีค่าโดยเฉลี่ยใกล้เคียงกัน คือ เด็กชายมีความสามารถในการใช้คำกริยาโดยเฉลี่ย 227.7 คำ และเด็กหญิงมีความสามารถในการใช้คำกริยาโดยเฉลี่ย 227.3 คำ ทั้งเด็กชายและเด็กหญิงมีความสามารถในการใช้คำกริยาโดยเฉลี่ย 227.5 คำ

2. คำกริยาที่เด็กนักเรียนอนุบาลซึ่งเป็นตัวอย่างประชากรใช้ได้ถูกต้อง โดยเรียงลำดับจากกลุ่มคำที่ง่ายมาก ไปหากกลุ่มคำที่ยากมาก โดยจัดแบ่งกลุ่มดังนี้คือ

2.1 กลุ่มคำกริยาที่ง่าย หมายถึงกลุ่มคำกริยาที่เด็กจำนวน 90% ขึ้นไป สามารถใช้ได้ถูกต้องมี 126 คำ ได้แก่คำว่า

ชี้ หลับตา ลืมตา ดู เดิน ยืน นั่ง ตบมือ กำมือ แขนมือ แลบลิ้น กอด หายใจ กระโดด หยิก ร้องไห้ ไอ อี ฉี่ กิน อม เคี้ยว กัด
อ้า กลืน ดูด ฟัง ยิ้ม ตัด ฉีก ตี หอม เหม็น ขึ้น ลง มี หมด ล้าง เช็ด
กวาด ถู จับ ปล่อย เปิด ปิด เข้า ออก เจอ หยี ขอ ให้ ไป กลับ ส่ง
ตัก บ่อน เกา ดม ชี้ ก้ม หวีम्म แปรงฟัน ร้องเพลง ถ่ายรูป สระผม อาบน้ำ
ทำงาน ว่ายน้ำ ปีน โยน ทัก เหยียบ ต่อย ตะ ยิง ชน หมุน ถอย ข้าม ปีน
ตำ ชัก ตาก ริด ตัด ใส่ เท ถอด ผลัก ไหล หก ลั่น หิว ปลูก เทียว
เล่น ตรวจ ฉีดยา เย็บ พายเรือ ขับรถ เลี้ยว เขย่า ฟัน ลับ บาด เจ็บ
ร้อง เมา เป่า เกาะ หนีบ พัด ห่ม กาง วาง ทา ทิ้ง พับ ช่วย นับ แพ้
เหมือน เขียน

2.2 กลุ่มคำกริยาที่ค่อนข้างง่าย คือ กลุ่มคำกริยาที่เด็กจำนวน 80-89% สามารถใช้ได้ถูกต้องมี 78 คำ ได้แก่ คำว่า

ตกใจ กลัว รัก หัวเราะ ตื่น ขอบคุณ ขอโทษ บอก เล่า
ไล่ ตาม แดก ติด เต็มรำ รำ อุ้ม คลาน เลี้ยว ล้วง จุดไฟ ไฟไหม้ ดับ
กราบ ไหว้ เงย หัน ง่วง ยักคิ้ว อ้วก ตด ทับ รื้อ สร้าง เหนื่อย เสร็จ เก็บ
แกล้ง บัง บาด เข้าแถว ตกปลา ฉีดน้ำ พุด รดน้ำ ราด ดึง ซ่อม
คน จิ้ม ผูก แขนวน ลาก เข็น หยุด จบ มัด หล่น ต่อ โข ทา ซื่อ สูดบุหรี
กด ล้ม แกะ อ่าน หยิบ ลอย ดั่ง เเท่า รูดชิป เรียก ตาย แข่ง ชนะ เป็น
รับ เสีย

2.3 กลุ่มคำกริยาที่ยาก คือ กลุ่มคำกริยาที่เด็กจำนวน 21-30% ไม่สามารถ
ใช้ได้ถูกต้อง มี 24 คำ ได้แก่คำว่า

ผัก หลุด ขโมย ขุด แย่ง คอย ชั่ง ชั่ง ถีบ ชวน สบัด ลื่น
ยก สองกระจก ผ่า อยาก แอบ หุบ พัง ลื่น ดอก คาบ หัน กระโดดเชือก

2.4 กลุ่มคำกริยาที่ยากมาก คือ กลุ่มคำกริยาที่เด็กจำนวนตั้งแต่ 31% ขึ้นไปไม่สามารถใช้ได้ถูกต้องมี 38 คำ ดังนี้

ตีใจ โบก ไข่ ยีบ ตีลังกา ชงนม แต่งตัว กลิ้ง ห่อ ตั้ง จอด
ลุย หยด แบ่ง แลก กระพริบตา ลู๊ แบก จิก ปอก ปน ตอม ตก ย่ำเท้า
เลือก แก้ว ขยำ เกี้ยว ครอบ อิ่ม ระบายสี ลอด หนุน ร้อย จูบ ปลด แทง

3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้คำกริยาระหว่างเด็กชายและเด็กหญิง โดยคำนวณค่า t (t -test) พบว่า เด็กชายและเด็กหญิงมีความสามารถในการใช้คำกริยาไม่แตกต่างกัน ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01

อภิปรายผลการวิจัย

1. ความสามารถในการใช้คำกริยาของนักเรียนอนุบาล

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้คำกริยาของเด็กชายและเด็กหญิงใกล้เคียงกัน คือ ความสามารถในการใช้คำกริยาของเด็กชายโดยเฉลี่ย 227.72 คำ ความสามารถในการใช้คำกริยาของเด็กหญิงโดยเฉลี่ย 227.26 คำ และความสามารถในการใช้คำกริยาของเด็กชายและเด็กหญิงโดยเฉลี่ย 227.5 คำ

จะเห็นได้ว่า ความสามารถในการใช้คำกริยาของเด็กอนุบาลมีปริมาณที่เพิ่มขึ้น ถ้าเปรียบเทียบกับงานวิจัยที่ผ่านมาของ โฉมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา ในปี 2520 ซึ่งได้ศึกษาการรับรู้คำกริยาไทยของนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปี ในกรุงเทพมหานคร ที่พบว่า เด็กมีความสามารถโดยเฉลี่ย 112 คำ ซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า เด็กมีความสามารถในการใช้คำสูงกว่า คือ 227.5 คำ ถึงแม้จะศึกษากับกลุ่มประชากรที่มีช่วงอายุน้อยกว่า ซึ่งสอดคล้องกับรายงานที่ได้จากการสังเกตเด็กอเมริกันของ ลาร์ริค (Larrick 1958: 51-52) ที่พบว่า เพียงระยะเวลาไม่กี่ปีคำที่เด็กอนุบาลนำมาใช้พูดได้เพิ่มขึ้นจาก 800 คำ เป็น 2,000 คำ เหตุผลสำคัญที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจาก

1.1 ในช่วงระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมาสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนไป เป็นผลทำให้วิทยาการและเทคโนโลยีพัฒนาขึ้นอย่างมาก ทำให้เด็กได้พบเห็นกับสภาพแวดล้อมใหม่ ๆ ซึ่งมีส่วนส่งผลให้เด็กได้รับอิทธิพลจากสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันที่ช่วยกระตุ้นให้เด็กเรียนรู้คำกริยามากขึ้น เช่น โทรทัศน์ วิดีโอเกม วิดีโอ ตลอดจนของเล่นต่าง ๆ

1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เนื่องจากผู้วิจัยได้ใช้ วิธีการทดสอบวัดความสามารถในการใช้คำกริยาของเด็กนักเรียนอนุบาล ด้วยวิธีการทดสอบโดยใช้กริยาท่าทางและรูปภาพ เพื่อสื่อความหมายของคำที่ต้องการจะทดสอบ ซึ่งการใช้กริยาท่าทางในการทดสอบ เป็นผลทำให้เด็กได้รับประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรม เกิดความเข้าใจมองเห็นชัดเจน ส่วนคำที่ไม่สามารถใช้กริยาท่าทางสื่อความหมายของคำกริยาให้เด็กเห็นได้ชัดเจน ก็จะใช้รูปภาพทำให้สามารถทดสอบวัดความสามารถในการใช้คำกริยาได้ครอบคลุมกลุ่มคำกริยามากกว่าการใช้รูปภาพอย่างเดียว เหตุผลที่กล่าวมาในข้างต้นมีส่วนทำให้สามารถทดสอบวัดความสามารถในการใช้คำกริยาของเด็กได้ในปริมาณที่เพิ่มขึ้นอย่างมาก

2. ความสามารถในการใช้คำกริยาระหว่าง เด็กชายและ เด็กหญิง

ผลการวิจัยพบว่า เด็กชายและเด็กหญิงมีความสามารถในการใช้คำกริยาไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 การที่ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะ

2.1 สภาพสังคมที่เปลี่ยนไปจากเดิม จากสังคมเกษตรกรรมที่อยู่รวมกันเป็นครอบครัวใหญ่อยู่รวมกัน ทั้งพ่อแม่ปู่ย่าตายาย มาเป็นสังคมอุตสาหกรรมซึ่งแยกมาอยู่เป็นครอบครัวเดี่ยว เฉพาะพ่อ แม่ ลูก ซึ่งพ่อแม่ส่วนใหญ่จะต้องออกไปทำงานนอกบ้าน จึงนิยมนำลูกไปฝากไว้กับสถานรับเลี้ยงเด็ก ทำให้เด็กหญิงและเด็กชายได้รับประสบการณ์และการกระตุ้นในการใช้ภาษาจากสภาพแวดล้อมและการอบรมเลี้ยงดูที่ใกล้เคียงกัน

2.2 ความเจริญและวิวัฒนาการทางด้านเทคโนโลยีทำให้การเรียนรู้ความสามารถในการใช้คำกริยาของเด็กชายและเด็กหญิงไม่แตกต่างกัน เนื่องจากเด็กมีโอกาสได้รับประสบการณ์จากสื่อมวลชน เช่น การแพร่ภาพทางโทรทัศน์ซึ่งมีส่วนที่เปิดโอกาสให้เด็กได้รับประสบการณ์ที่เท่าเทียมกัน เพราะทุกบ้านมีโทรทัศน์ใช้กันอย่างแพร่หลาย

จากเหตุผลดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ทั้งสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนไปมีผลทำให้เด็กต้องออกจากบ้านมาอยู่รวมกันในสถานรับเลี้ยง เป็นส่วนใหญ่ นอกจากนั้นสื่อมวลชนที่เข้ามามีส่วนในชีวิตประจำวันของเด็ก มีส่วนให้เด็กชายและเด็กหญิงได้รับประสบการณ์ทาง

การใช้ภาษาไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ Johnson and Medinnus อ่างใน เบญจมาศ ภูมิอมร (2529) ที่ว่า เพราะความเจริญทางด้านวิวัฒนาการต่าง ๆ ที่มีผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ เช่น ความเจริญทางด้านอุปกรณ์การเรียน การเผยแพร่ทาง โทรทัศน์ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งผลให้เด็กชายและเด็กหญิงมีโอกาสเรียนรู้คำศัพท์ได้เท่าเทียมกัน

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

เนื่องจากภาษาเป็นปัจจัยสำคัญที่จะเป็นกุญแจเปิดทางไปสู่ความคิด การแสวงหาคำตอบจากข้อสงสัย ความมั่งคั่งทางด้านสติปัญญา ชีวิตและการปรับตัวในสังคมของเด็ก ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการเตรียมความพร้อมและส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาให้กับเด็ก ก็จะสามารถนำคำกริยาที่ได้จากการศึกษา มาใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาให้กับเด็กดังนี้

1. นำคำที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้มาเลือกคำเพื่อจัดทำเป็นคำคล้องจองประกอบท่าทางสำหรับเด็กวัยนี้
2. จัดทำเป็นหนังสือสำหรับเด็ก โดยใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมกับความสามารถของเด็ก สำหรับคำศัพท์ยาก ๆ อาจจะนำมาทำเป็นหนังสือภาพหรือนิทาน เพื่อสื่อความหมายของคำให้ถูกต้องชัดเจนเพื่อเด็กจะได้เข้าใจความหมายของคำได้ดียิ่งขึ้น
3. ใช้เป็นแนวทางในการประเมินพัฒนาการด้านความสามารถในการใช้คำกริยาของนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 3-4 ปี นอกจากนั้นยังสามารถนำผลการวิจัยมาใช้เป็นแนวทางสำหรับครูและผู้ปกครองใช้ปรับปรุงและแก้ไขพัฒนาการทางภาษาและการพูด ให้แก่เด็กอายุ 3-4 ปี ที่มีปัญหาหรือความล่าช้าทางการพูด โดยพิจารณาเลือกคำโดยเริ่มจากคำที่ง่าย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตและพบว่า การสื่อความหมายด้วยกริยาท่าทาง จะช่วยให้เด็กเข้าใจ แม้จะเป็นคำสิ่งที่ซับซ้อน ถ้าเด็กได้ยินพร้อมกับได้เห็นผู้ใหญ่แสดงท่าทางประกอบ ก็จะช่วยทำให้เด็กเข้าใจดีขึ้น เช่น หนูจับริมน้ำเช็ดหน้า แล้วสบัดอย่างนี้ซิคะ

จะเห็นได้ว่าการใช้คำสิ่งที่สามารถสื่อความหมายโดยใช้กริยาท่าทางนอกจากจะทำให้เด็กเข้าใจคำสั่งจากการเห็นท่าทางที่ชัดเจนแล้ว ถ้าครูให้เด็กได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง เพื่อย้ำความเข้าใจก็จะช่วยให้เด็กเกิด concept เกี่ยวกับความหมายของคำนั้น ๆ เพราะ

วิธีการเช่นนี้ จะช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้โดยผ่านการใช้ประสาทสัมผัสหลาย ๆ ด้าน นอกจากนั้นยังช่วยให้ครูได้ทราบว่า การสื่อสารที่ครูสื่อความหมายกับเด็กนั้น ใช้ภาษาที่ชัดเจน พอและเหมาะสมกับความสามารถของเด็กหรือยัง และจากการทดสอบความสามารถในการ ใช้คำกริยาของเด็กนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 3-4 ปีพบว่า ลักษณะของการใช้คำกริยา ของเด็ก จะเป็นลักษณะของการใช้คำกริยาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับคำกริยาเดิมที่เด็กเรียนรู้ เข้าใจความหมาย และมีประสบการณ์มาก่อนใช้แทนคำศัพท์ใหม่ที่เด็กยังไม่รู้ เช่น

คำว่า	ตาม	เด็กจะใช้คำว่า	ไปด้วย	ไป
คำว่า	หา	เด็กจะใช้คำว่า	เที่ยว	ดู
คำว่า	ว่ายน้ำ	เด็กจะใช้คำว่า	อาบน้ำ	เล่นน้ำ
คำว่า	ลอย	เด็กจะใช้คำว่า	ขึ้นไป	

ครูและผู้ปกครองน่าจะอธิบายคำศัพท์ใหม่โดยโยงจากคำศัพท์เดิมที่เด็กรู้แล้วควบคู่ไปด้วย เช่น เด็กพูดว่า ลูกโป่งขึ้นไป หรือผู้ปกครองก็อาจจะย้าว่า ไข่แล้วจะลูกโป่งลอยขึ้นไป นอกจากนั้นคำบางคำเด็กจะยังไม่สามารถจำแนกแยกแยะคำออกมาได้ เช่น คำกริยาที่มีลักษณะ อากาารที่ให้ผลของการกระทำที่คล้ายกัน เช่น ลับ ตัด แทะ บาด ยังยากสำหรับบางคน เพราะฉะนั้นในขณะที่ครูพูดคุยกับเด็ก ครูก็อาจจะพูดอธิบายความแตกต่างของคำแต่ละคำให้ เด็กได้ทราบด้วย หรือจะใช้กิจกรรมที่ทางประกอบเรื่องราวที่เล่ากันได้

คำที่จัดเป็นกลุ่มคำง่ายและค่อนข้างง่าย

จากการจัดกลุ่มคำกริยาจะเห็นได้ว่ากลุ่มคำกริยาที่ง่ายง่าย มีจำนวนคำทั้งหมด 126 คำ เป็นกลุ่มคำกริยาที่เด็กจำนวน 154-171 คน ใช้ได้ถูกต้อง จากจำนวนทั้งหมด 171 คน ส่วนกลุ่ม คำกริยาที่ค่อนข้างง่ายมีจำนวน 78 คำ เป็นกลุ่มคำที่เด็กจำนวน 137-153 คน จากจำนวนทั้งหมด 171 คน ใช้ได้ถูกต้อง คำกริยาทั้ง 2 กลุ่มเป็นกลุ่มคำที่มีความถี่ในการใช้สูง เพราะเด็กคุ้นเคย ออกเสียงง่าย มีความหมาย เป็นรูปธรรม และชัดเจน แสดงกิริยาอาการที่เคลื่อนไหวเป็นที่สนใจ ของเด็กซึ่งคุณสมบัติดังกล่าวตรงกับของ ดิวอี้ (Dewey et al 1966: 174-178) เนลสัน (Nelson 1973: 1-135) โกลดิน-มิโดว์ (Glodin-Meadow 1976: 189-202) และ ลีโอนาร์ด (Leonard et al 1981: 882-887) ที่พบว่าคำศัพท์ที่เด็กเรียนรู้ได้ก่อนคือ

- คำที่มีความถี่ในการใช้สูง
- เป็นคำที่แสดงให้เห็นถึงเหตุผล
- คำศัพท์ที่เด็กสนใจใคร่รู้
- เป็นคำศัพท์ที่ออกเสียงง่าย

คำที่มีความถี่ในการใช้สูงจะเห็นได้ว่า ทั้ง 2 กลุ่มคำจะเป็นคำที่เด็กใช้ในชีวิตประจำวัน หรือเข้ามามีส่วนในเรื่อง ความเป็นอยู่ กิจกรรมประจำวัน ตลอดจนการเล่นของเด็ก ซึ่งเด็กจำเป็นต้องใช้คำเหล่านี้ ในการสื่อสาร ในการเล่น ในการปรับตัวตามธรรมชาติ และความ ต้องการของเด็ก เพราะเด็กสนใจในสิ่งที่มีลักษณะของการเคลื่อนไหว มีความหมายชัดเจน ไม่ ซ้ำซ้อน และเป็นรูปธรรม ซึ่งกลุ่มคำกริยาทั้ง 2 กลุ่มก็มีคุณสมบัติดังกล่าว นอกจากนั้นยังเป็น คำศัพท์ที่ออกเสียงง่าย ส่วนใหญ่จะเป็นคำพยางค์เดียว ยกเว้นบางคำที่มีมากกว่า 1 พยางค์ แต่จะเป็นคำที่จัดอยู่ในกลุ่มง่าย เพราะเป็นคำที่เด็กใช้ในชีวิตประจำวันทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน และเด็กพบเห็นบ่อยได้ร้องเพลง ตบมือ กำมือ แมมือ แลปลิ้น กระโดด ร้องให้ แปร่งฟัน สระผม ยักคิ้ว เข้าแถว อาบน้ำ ทำงาน ฉีดยา หายใจ จุดไฟ ไฟไหม้ ส่วนคำว่า ตกปลา ถ่ายรูป ว่ายน้ำ พายเรือ คำเหล่านี้สภาพแวดล้อมอาจมีส่วนในการ ส่งเสริมการเรียนรู้ในการใช้คำของเด็กเพราะชลบุรีเป็นเมืองที่อยู่ติดทะเล ทำให้เด็กมีโอกาส ได้ใช้คำเหล่านี้จากการได้พบเห็นจากสภาพแวดล้อมใกล้ตัว ส่วนคำว่า สุนัขเห่า เป็นคำที่มี ความยาวถึง 3 พยางค์ แต่จัดอยู่ในกลุ่มคำที่ค่อนข้างง่าย เหตุผลที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ กิริยาท่าทางที่อยู่ใกล้ตัวเด็ก เด็กสามารถพบเห็นได้จากบุคคลใกล้ตัวรอบข้าง ทำให้เด็กรู้จัก คำ เข้าใจความหมาย และใช้ได้ถูกต้อง

คำที่จัดเป็นกลุ่มคำยากและยากมาก

คำที่จัดเป็นกลุ่มคำยากนั้น คำบางคำถึงแม้จะมีเพียง 1 พยางค์ก็ตาม ก็ยังเป็นคำกริยา ที่ยากสำหรับเด็กเพราะ

- ก. เป็นคำที่บอกกิริยาอาการที่ค่อนข้างเป็นนามธรรม เด็กเข้าใจความหมายยาก เช่น คำว่า ออยาก ชวน ขโมย อิ่ม ตีใจ ใช้

ข. เป็นคำที่เด็กมีโอกาสใช้คำในการสื่อความหมายน้อย เช่นคำว่า เกี่ยว คอบ หลก พัก คอย แ่ง ช้ง ถีบ คาบ ร้อย หนุน ลอด

ค. เป็นคำที่แสดงกิริยาท่าทางของผู้ใหญ่มากกว่าเด็ก โอกาสที่เด็กจะกระทำเพื่อสื่อความหมายของคำมีน้อย เพราะเป็นกิริยาท่าทางที่ต้องใช้ความสามารถและความระมัดระวัง เช่นคำว่า แยก แทะ ผ่า หนี ปลด ดอก ท่อ ชงนม ชั่ง

ง. เป็นคำที่ออกเสียงยากและมีหลายพยางค์ เช่นคำว่า ขยำ ครอบ กระโดด เขือก ส่องกระจก ระบายสี กระทบตา ตีลังกา

สำหรับเพศไม่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการใช้คำกิริยาเด็กชายและเด็กหญิงมีความสามารถในการใช้คำโดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน ยกเว้น 6 คำ คือ

คำ	ความสามารถในการใช้คำ	
	ชาย	หญิง
หนี	55	66
ระบายสี	38	52
แยก	44	54
หยุด	84	74
ถีบ	75	58
ตีลังกา	63	53

จะเห็นได้ว่า คำกิริยาที่เด็กหญิงสามารถใช้ได้ถูกต้องมากกว่าเด็กชายคือคำว่า หนี ระบายสี แยก ที่เป็นเช่นนี้เพราะความสนใจเกี่ยวกับกิริยาอาการที่เด็กหญิงสนใจมีมากกว่าเด็กชาย ส่วนคำว่า หยุด ถีบ ตีลังกา เป็นกิริยาท่าทางที่เด็กผู้ชายใช้ประกอบในการเล่น และมีโอกาสใช้มากกว่าเด็กหญิง ทำให้เด็กชายมีความสามารถในการใช้คำเหล่านี้ได้ดีกว่าเด็กหญิง

นอกจากนั้น จากการศึกษาพบว่า ความสามารถในการใช้คำยังแตกต่างกันในเด็กที่มีช่วงอายุต่างกัน ยิ่งอายุมากขึ้น เด็กก็จะมีประสบการณ์และเรียนรู้คำได้มากขึ้นดังจะเห็นได้จาก การ์ดเนอร์ (Gardner 1964: 175 อ้างถึงใน สมิธ (M.E. Smith, 1926) ซึ่งพบว่า เด็กในวัย 3 ขวบ พัฒนาคำศัพท์ด้านปริมาณมากที่สุดคือ จาก 3 ขวบ โอคว 109 เด็กพัฒนา

คำศัพท์ 896 คำ 3 ขวบ 6 เดือน จำนวนศัพท์จะพัฒนาคำเพิ่มขึ้น 326 คำ อายุ 4 ขวบ เพิ่มขึ้นจาก 3 ขวบ 644 คำ แต่ละช่วงอายุเด็กจะมีคำศัพท์ที่เพิ่มขึ้นต่างกัน

อย่างไรก็ตามในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาสำหรับเด็กนั้นสิ่งที่ขาดเสียมิได้ คือ การเสริมแรง เมื่อเด็กได้รับการเสริมแรงเด็กก็อยากจะพูดคำ ๆ นั้นอีก การตอบข้อสงสัยพูดคุย หรือเล่นิทานให้เด็กฟังนอกจากจะส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาแล้ว ยังเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีให้เกิดขึ้นระหว่างเด็กกับครูหรือพ่อแม่ผู้ปกครองได้อีกด้วย

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

ควรจะมีการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการใช้คำศัพท์ให้ครอบคลุมคำทุกชนิด เพื่อจะได้ทราบระดับพื้นฐานความสามารถในการใช้คำศัพท์ของเด็กแต่ละช่วงอายุ แล้วนำมาจัดทำเป็นบัญชีความสามารถพื้นฐานในการใช้คำของเด็กแต่ละช่วงอายุ เพื่อจะได้นำไปใช้เป็นแนวในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของเด็ก